Ασκητές μέσα στον κόσμο: Τον κοινώνησαν οι άγιοι Ανάργυροι

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Νοεμβρίου, 2021

Διήγηση Στυλιανοῦ...: «Στίς 27–9–2001 ἔπαθα ἕνα βαρύ ἐγκεφαλικό ἐπεισόδιο (θρομβωτικό) καί τό ἀριστερό χέρι καί πόδι ἦταν σέ πλήρη ἀκινησία. Ὁ λόγος μου ἦταν ἀργός καί ὄχι σταθερός. Ἔμεινα στό Νοσοκομεῖο δέκα μέρες καί ὕστερα πῆγα στό σπίτι. Κατά τό τέλος Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἄρχισα νά σηκώνωμαι καί νά κυκλοφορῶ μέ μπαστούνι.

»Στίς 9–1–2002 καί ἐνῶ ἔκανα ἀντιπηκτική ἀγωγή, παθαίνω τό δεύτερο ἐγκεφαλικό ἐπεισόδιο καί ταυτόχρονα πνευμονική ἐμβολή. Πάλι τό ἀριστερό χέρι καί πόδι μένουν χωρίς κίνηση. Οἱ γιατροί λένε ὅτι δέν ὑπάρχει σωτηρία γιά μένα. Μ᾽ αὐτή τήν ἀγωγή δέν δικαιολογεῖται ὁ θρόμβος πού προκάλεσε τό ἐγκεφαλικό καί τήν πνευμονική ἐμβολή. Βρίσκομαι καί πάλι στό ΑΧΕΠΑ στό κρεββάτι τοῦ πόνου.

»Στίς ἐννέα πρός δέκα Ἰανουαρίου, στίς τρεῖς μετά τά μεσάνυχτα, ἐνῶ μέ εἶχε πάρει γιά λίγο ὁ ὕπνος, ξύπνησα καί εἶδα ὅλο τόν θάλαμο φωτισμένο ἄπλετα μέ ἕνα λευκό φῶς πού δέν μπορῶ νά τό περιγράψω. Γύρισα πρός τήν πόρτα καί ἀντί νά δῶ κάποια νοσηλεύτρια, βλέπω δυό ἄνδρες μέ γαλάζια ἄμφια, μέ μορφή γαλήνια, τήν ὁποία γαλήνη μετάδωσαν καί σέ μένα πρίν ἀκόμη τούς μιλήσω. Ὅταν πλησίασαν κοντά μου τούς ρώτησα ποιοί εἶναι καί μέ πραεῖα φωνή μοῦ εἶπαν: “Ὁ Κοσμᾶς καί ὁ Δαμιανός εἴμαστε, Στυλιανέ, γιατροί εἴμαστε”.

»Ὁ ἕνας κρατοῦσε ἕνα μικρό Ἅγιο Ποτήριο μέ τήν λαβίδα. Ὁ ἄλλος ἕνα δοχεῖο γυάλινο μέ ἕνα Σταυρό στήν μέση καί τρία κλωνάρια βασιλικό. Πλησίασαν, μέ ράντισαν μέ τόν ἁγιασμό καί ἔπειτα ράντισαν καί τόν ἄλλο ἀσθενῆ τοῦ θαλάμου, τόν Ἀναστάσιο ἀπό ἕνα χωριό τῆς Κοζάνης. Στήν συνέχεια ἔρχονται νά μέ κοινωνήσουν. Τούς εἶπα ὅτι τήν προηγούμενη μέρα τό ἀπόγευμα εἶχα φάει κρέας καί μοῦ ἀπάντησαν: “Μή στενοχωριέσαι, ἐμεῖς τό γνωρίζουμε. Καί ἕνα νά γνωρίζης. Αὐτόν πού ἐμεῖς φέραμε σέ σένα, Αὐτόν καί ἐσύ ἀπό ἐδῶ καί στό ἑξῆς θά δίνεις στούς ἀνθρώπους”.

»Μοῦ ἔδωσαν τό μάκτρο καί μέ κοινώνησαν. Τό ἴδιο ἔκαναν καί στόν Ἀναστάση. Ἀφοῦ μᾶς εὐλόγησαν, ἔφυγαν καί τό φῶς ἔσβησε μόνο του. Τότε τινάχθηκα πάνω στό κρεββάτι καί ἔνιωσα κάτι παράξενο. Πρίν ἀκόμα ἀρχίσω νά σκέφτωμαι καί νά συνειδητοποιῶ τί συνέβη, ἔνιωθα τήν εὐλογία τους. Ἔβγαλα ἀπό τό στόμα μου τόν Ἅγιο Ἄρτο καί τό χέρι μου κοκκίνισε. Τότε κατάλαβα πώς ἦταν κάτι τό ἀληθινό, κάτι τό ὑπαρ-

κτό. Μέ δέος τόν κατέλυσα. Δόξασα τόν Θεό καί πραγματικά περίμενα μέ ἀγάπη μέσα μου τόν θάνατο.

»Ἀλλά συνέβη τό ἀντίθετο. Ἐνῶ ἤμουν μέ 80 τοῖς ἑκατό ἀναπηρία καί σύμφωνα μέ τό νόμο 2643 ἤμουν ἄτομο μέ εἰδικές ἀνάγκες, ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή ἄρχισαν ὅλα νά πηγαίνουν πρός τό καλύτερο. Ἡ ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας μου ἦταν γρήγορη, θεαματική καί οἱ γιατροί ἀποροῦσαν γι᾽ αὐτό.

»Ὅταν μετά ἀπό λίγους μῆνες βρέθηκα μέ κάποιον Γέροντα Ἀγιορείτη καί τοῦ διηγήθηκα ὅλα αὐτά, μοῦ εἶπε: “Στυλιανέ, τί ἦταν αὐτό πού σοῦ ἔφεραν οἱ Ἅγιοι ἐκείνη τή νύχτα; Ἦταν ὁ Χριστός, τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, ἡ θεία Κοινωνία. Ποιός εἶναι αὐτός πού δίνει στούς ἀνθρώπους τήν θεία Κοινωνία; Ὁ Ἱερέας. Στυλιανέ, παιδί μου, ἦρθε ἡ ὥρα γιά τόν θάνατο, ὄχι τόν πνευματικό, ἀλλά τόν θάνατο τοῦ παλαιοῦ Στυλιανοῦ, ἦρθε ἡ ὥρα γιά νά γίνης Ἱερέας”.

»Ἔτσι στίς 14–12–2003, χωρίς προηγουμένως νά τό ἔχω σκεφθῆ ποτέ, χειροτονήθηκα Διάκονος ἀπό τά εὐλογημένα χέρια τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σισανίου καί Σιατίστης Κυροῦ Ἀντωνίου, καί στίς 23–5–2004 πρεσβύτερος σέ ἡλικία 41 ἐτῶν».

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr*)*